

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. február 22. *

„Előzetes döntéshozatal – Környezet – Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek az Európai Unió belüli kereskedelmi rendszere – 2003/87/EK irányelv – 10a. cikk – 2011/278/EU határozat – A kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztására vonatkozó átmeneti szabályok – A 2013 és 2020 közötti időszak – Kiosztás iránti kérelem – Téves adatok – Kiigazítás – Jogvesztő határidő”

A C-572/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2016. november 14-én érkezett, 2016. november 3-i határozatával terjesztett elő

az **INEOS Köln GmbH**

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev és E. Regan (előadó) bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. szeptember 14-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az INEOS Köln GmbH képviseletében S. Altenschmidt és A. Sitzer Rechtsanwälte,
- az Umweltbundesamt képviseletében I. Budde, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. C. Becker és C. Zadra, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. november 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: német.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) 10a. cikkének, valamint a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87 irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 130., 1. o.) értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet az INEOS Köln GmbH (a továbbiakban: INEOS) és az Umweltbundesamt (szövetségi környezetvédelmi hivatal, Németország) által képviselt Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgyát az képezi, hogy e társaságnak a harmadik kereskedelmi időszakra (2013–2020) vonatkozó, az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek (a továbbiakban: kibocsátási egységek) ingyenes kiosztása iránti kérelmének kiigazítását elutasították.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/87 irányelv

- 3 A 2003/87 irányelv „Tárgy” című 1. cikke értelmében:
„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét (a továbbiakban: közösségi rendszer).
[...]
- 4 Ezen irányelvnek „A harmonizált ingyenes kiosztás közösségi szintű átmeneti szabályai” című 10a. cikke előírja:
„(1) A Bizottság 2010. december 31-ig közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek [...] kiosztására vonatkozóan.
[...]
(2) Az egyes ágazatokra [helyesen: az egyes ágazatokra vagy alágazatokra] vonatkozó előzetes referenciaértékek meghatározására szolgáló elvek rögzítése során a kiindulópontot az ágazat vagy alágazat közösségi létesítményei leghatékonyabb 10%-ának 2007–2008 közötti átlagteljesítménye adja.
[...]
[...]

(5) A (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó, és nem új belépő létesítmények részére kiosztandó kibocsátási egység-mennyiség kiszámításának alapját képező éves maximális kibocsátási egység-mennyiség nem haladhatja meg az alábbiak összegét:

- a) a 9. cikknek megfelelően meghatározott teljes éves közösségi kibocsátási egység-mennyiség megszorozva a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó kibocsátásoknak a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített átlagkibocsátásában képviselt részarányával;
- b) a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó, a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített éves átlagkibocsátás, kiigazítva a 9. cikkben említett lineáris tényezővel.

Szükség esetén egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt kell alkalmazni.

[...]

- 5 Az említett irányelv „Nemzeti végrehajtási intézkedések” című 11. cikke értelmében:

„(1) 2011. szeptember 30-ig minden tagállam közzéteszi és megküldi a Bizottságnak a területén lévő, ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listáját, valamint a 10a. cikk (1) bekezdésében és a 10c. cikkben előírt szabályokkal összhangban elvégzett számítás alapján a területén lévő létesítmények részére egyenként esetlegesen ingyenesen kiosztandó kibocsátási egység-mennyiséget.

(2) Az illetékes hatóság minden évben február 28-ig kiadja az adott évben szétosztandó, a 10., a 10a. és a 10c. cikkel összhangban kiszámított kibocsátási egység-mennyiséget.

[...]

A 2011/278 határozat

- 6 A 2011/278 határozat (15) preambulumbekkezdésének szövege a következő:

„A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az üzemeltetőktől gyűjtött és a kiosztás céljaira felhasznált adatok hiánytalanok, következetesek és a lehető legpontosabbak legyenek. Ezt független hitelesítőnek kell hitelesítenie annak biztosítása érdekében, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása szilárd és megbízható adatokon alapuljon. A kiosztásra vonatkozó szabályok összehangolt és következetes alkalmazásának elősegítése érdekében e határozatnak egyedi minimumkövetelményeket kell előírnia az adatgyűjtésre és -hitelesítésre vonatkozóan.”

- 7 E határozat „Alapadatok gyűjtése” című 7. cikke előírja:

„(1) A tagállamok a [2003/87] irányelv 10a. cikke értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi meglévő létesítmény esetében – beleértve a csak alkalmanként üzemeltetett, különösen a tartalék- vagy készenléti üzemmódban tartott, illetve a szezonális rendszerben üzemelő létesítményeket – a 2005. január 1-je és 2008. december 31. közötti időszak, vagy adott esetben a 2009. január 1-je és 2010. december 31. közötti időszak valamennyi olyan évről vonatkozóan, amikor a létesítmény üzemelt, összegyűjtjenek az üzemeltetőtől valamennyi vonatkozó információt és adatot a IV. mellékletben felsorolt minden egyes paraméterre vonatkozóan.

[...]

(7) A tagállamoknak elő kell írniuk az üzemeltetők számára, hogy hiánytalan és következetes adatokat szolgáltatassanak, gondoskodva arról, hogy ne forduljon elő kétszeres beszámítás és ne legyenek átfedések a létesítményrészek adatai között. A tagállamoknak az adatok kellő bizonyosságú integritása érdekében különösen azt kell biztosítaniuk, hogy az üzemeltetők kellő gondossággal járjanak el, és a lehető legpontosabb adatokat nyújtsák be.

Ennek érdekében a tagállamok biztosítják, hogy minden üzemeltető benyújtson egy olyan módszertani jelentést is, amely tartalmazza különösen a létesítmény leírását, az alkalmazott összeállítási módszereket, a különböző adatforrásokat, a számítási lépéseket és – adott esetben – a (6) bekezdéssel összhangban a vonatkozó létesítményrészeknek szánt kibocsátás-kiosztáshoz alkalmazott feltevéseket és módszereket. A tagállamok előírhatják az üzemeltető számára a benyújtott adatok pontosságának és hiánytalanságának bizonyítását.

(8) Hiányzó adatok esetén a tagállam előírja az üzemeltető számára annak megfelelő indoklását.

A tagállamok előírják az üzemeltető számára, hogy valamennyi hiányzó adatot – különösen a legjobb iparági gyakorlaton és a legújabb tudományos és műszaki ismereteken alapuló – óvatos becslésekkel pótoljanak, a hitelesítő általi hitelesítés előtt vagy legkésőbb a hitelesítés során.

[...]

8 Az említett határozat „Hitelesítés” című 8. cikke előírja:

„(1) A 7. cikk szerinti adatgyűjtési folyamat során a tagállamok csak olyan adatokat fogadhatnak el, amelyeket egy hitelesítő kielégítő módon hitelesített. A hitelesítési folyamat a módszertani jelentéshez és a 7. cikkben, valamint a IV. mellékletben említett bejelentett paraméterekhez kapcsolódik. A hitelesítés az üzemeltető által szolgáltatott adatok megbízhatóságát, hitelességét és pontosságát vizsgálja, következtetéseit hitelesítői vélemény formájában jelennek meg, amely kellő bizonyossággal megállapítja, hogy az ellenőrzésnek alávetett adatok lényegi valótlanúságoktól mentesek.

[...]

(4) A tagállamok nem oszthatnak ki ingyenesen kibocsátási egységeket olyan létesítménynek, ahol a létesítményre vonatkozó adatokat nem hitelesítették kielégítő módon.

[...]

9 A 2011/278 határozatnak „A létesítmény szintjén történő kiosztás” című 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 7. cikk szerint gyűjtött adatok alapján a tagállamok a (2)–(8) bekezdéssel összhangban minden évre kiszámítják a 2013-tól kezdődően ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek számát a területükön található valamennyi meglévő létesítmény vonatkozásában.

(2) E számítás alkalmazásában a tagállamok először is minden létesítményrész esetében külön-külön határozzák meg az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes számát.

[...]

(9) A [2003/87] irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó létesítmények kivételével az egyes meglévő létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmenyisége a (7) bekezdéssel összhangban meghatározott létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a 15. cikk (3) bekezdésével összhangban meghatározott ágazatközi korrekciós tényezővel megszorított előzetes éves összmenyisége.”

10 E határozatnak „A gőzzel végzett krakkolás tekintetében alkalmazott kiosztás” című 11. cikke ugyanezen határozat 10. cikkének (2) bekezdésétől eltérve sajátos módszert ír elő az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek éves előzetes számának számítására azon termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész esetében, amely értékes vegyi anyagok termeléséhez kapcsolódik.

11 Az említett határozatnak a „Nemzeti végrehajtási intézkedések” című 15. cikke értelmében:

„(1) A [2003/87] irányelv 11. cikkének (1) bekezdésével összhangban a tagállamok 2011. szeptember 30-ig a Bizottság által rendelkezésre bocsátott elektronikus formanyomtatvány kitöltésével megküldik a Bizottságnak a [2003/87] irányelv hatálya alá tartozó, területükön működő létesítmények listáját [...].

(2) Az (1) bekezdésben említett lista minden egyes meglévő létesítményre vonatkozóan különösen a következőket tartalmazza:

[...]

(3) Az e cikk (1) bekezdésében említett lista kézhezvételét követően a Bizottság értékeli az egyes létesítményeknek a listába történő felvételét és az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek kapcsolódó éves összmenységét.

Miután minden tagállam értesíti a Bizottságot a 2013–2020 közötti időszakban ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmenységéről, a Bizottság meghatározza a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt. [...] Ennek meghatározása a következőképpen történik: a 2013–2020 közötti időszak minden évében [...] a villamosenergia-termelő létesítmények figyelmen kívül hagyásával ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmenységeinek összegét össze kell vetni a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével összhangban kiszámított éves kibocsátási egység-mennyiségekkel a villamosenergia-termelőnek vagy új belépőnek nem minősülő létesítmények esetében [...].

(4) Amennyiben a Bizottság nem utasítja el valamely létesítmény e listába való felvételét, beleértve az e létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek éves előzetes összmenységét is, az érintett tagállam e határozat 10. cikkének (9) bekezdésével összhangban meghatározza a 2013–2020 közötti időszak minden évében ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves menységét.

[...]”

12 A 2011/278 határozat „Meglévő létesítmények tekintetében végzett alapadatgyűjtés paraméterei” című IV. melléklete értelmében a tagállamok a 7. cikk (1) bekezdésében említett alapadatgyűjtés céljára arra kötelezik az üzemeltetőt, hogy a kiválasztott alapidőszaknak (2005–2008 vagy 2009–2010) az összes naptári évre vonatkozóan legalább az alábbi létesítmény vagy létesítményrész szintű adatokat nyújtsa be, többek között az összes üvegházhatásúgáz-kibocsátásra, valamint a tüzelőanyagból és a folyamatokból származó üvegházhatásúgáz-kibocsátásokra vonatkozóan.

A német jog

13 A 2011. július 21-i Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz (az üvegházhatású gázok kibocsátáskereskedelméről szóló törvény, a továbbiakban: TEHG; BGBl. 2011 I, 1475. o.) 9. §-ának (1)–(4) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) A létesítményüzemeltetők ingyenes kibocsátási egység-kiosztásra jogosultak a [2003/87] irányelv mindenkor hatályos változatának 10a. cikk[ében], valamint a [2011/278 határozatban] szereplő elvek szerint.

(2) A kiosztás feltétele az illetékes hatósághoz benyújtott kérelem. A kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmet az illetékes hatóság által annak elteltét három hónappal megelőzően a Bundesanzeigerben [szövetségi közlöny] közzétett határidőn belül kell benyújtani. A határidő közzétételére legkorábban a 10. § szerinti kiosztási rendelkezésekről szóló jogszabály hatálybalépését követően kerül sor. A határidőn túl benyújtott kérelem nem jogosít ingyenes kiosztásra. A kérelemhez csatolni kell az igény ellenőrzéséhez szükséges iratokat. Amennyiben a 10. § szerinti jogszabály másként nem rendelkezik, a kiosztás iránti kérelemben szereplő tényleges adatokat a 21. § szerinti hitelesítő ellenőrzi.

(3) Az illetékes hatóság kiszámítja az előzetes kiosztandó mennyiségeket, a Bundesanzeigerben közzéteszi az e törvény hatálya alá tartozó valamennyi létesítményt és az előzetes kiosztandó mennyiségeket tartalmazó felsorolást, és a listát bejelenti az Európai Bizottságnak. Az előzetes kiosztandó mennyiségek kiszámítása során az üzemeltetőnek csak azon adatait veszik figyelembe, amelyek helyessége kellőképpen bizonyított. [...]

(4) Az illetékes hatóság a kereskedelmi időszak kezdetét megelőzően határoz a kibocsátási egységek azon létesítményüzemeltető létesítménye részére történő ingyenes kiosztásáról, aki a (2) bekezdés második mondatában szereplő határidőn belül kérelmet nyújtott be. [...]

- 14 A 2011. szeptember 26-i Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek 2013 és 2020 közötti kereskedelmi időszakban történő kiosztásáról szóló rendelet; BGBl. 2011 I, 1921. o.) „Alapadatgyűjtés” című 5. §-ának (1) bekezdése előírja, hogy a létesítményüzemeltető a meglévő létesítményekhez kapcsolódó ingyenes kiosztás iránti kérelemben köteles feltüntetni különösen a létesítményre vonatkozó általános információkat, valamint az egyes kiosztási elemekre vonatkozó további információkat.
- 15 A hivatalos hirdetések elektronikus szövetségi közlönyében (elektronischer Bundesanzeiger, eBAnz AT118 2011 B1) 2011. október 20-án történt közzététel útján a Deutsche Emissionshandelsstelle (német kibocsátáskereskedelmi hatóság; a továbbiakban: DEHSt) a TEHG 9. §-ának (2) bekezdésében előírt határidő 2012. január 23-án lejárt.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 16 Az INEOS egy létesítményt üzemeltet abból a célból, hogy könnyűbenzinből magas hőmérsékleten, gőzzel végzett krakkolás útján vegyipari termékeket állítson elő. Ez a létesítmény 2008. január 1-je óta a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében való részvételi kötelezettség hatálya alá tartozik.
- 17 Az INEOS e létesítmény vonatkozásában 2012. január 23-án, az előírt határidőben, a TEHG 9. §-ának (1) bekezdése értelmében kérte a DEHSt-től a 2013–2020-as kereskedelmi időszakra vonatkozó kibocsátási egységeknek a 2005–2008-as referencia-időszak alapján történő ingyenes kiosztását. Az említett § (2) bekezdése értelmében ugyanis a kérelem benyújtására nyitva álló határidő ezen a napon járt le. A Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az említett kérelmet egy független hitelesítő ellenőrizte. Ez tartalmazta többek között a kiosztandó kibocsátási egységek előzetes éves mennyiségét, amely az INEOS-nak a 2011/278 határozat 11. cikkében meghatározott sajátos számítási módszert alkalmazó számítása szerint a gőzzel végzett krakkolás esetében 574 635 egységet tesz ki.
- 18 2014. február 17-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a DEHSt e kereskedelmi időszakra összességében 3 867 032 egységet osztott ki az INEOS-nak a szóban forgó létesítmény kibocsátásához kapcsolódóan, és rögzítette, hogy az INEOS által a kiosztás iránti kérelemben megadott adatok képezték a kiosztás alapját.

- 19 2014. március 11-én az INEOS kifogást emelt a megtámadott határozat ellen a DEHSt-nél, és azzal érvelt, hogy a DEHSt néhány további adatot is figyelembe kellett volna vennie a 2006-os és 2007-es évek közvetlen kibocsátásainak kiszámításánál.
- 20 2015. szeptember 3-án a DEHSt elutasította a kifogást, konkrétan azzal az indokkal, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásához nem lehetett figyelembe venni az új adatokat, mivel azokat az INEOS csupán 2015 áprilisában, a kifogás keretében nyújtotta be, vagyis a kibocsátási kérelem benyújtására nyitva álló határidő – 2012. január 23. – lejártát követően több mint három évvel. A DEHSt kifejtette, hogy egyrészt a TEHG 9. §-ának (2) bekezdése jogvesztő határidőt ír elő, másrészt pedig a nemzeti és az uniós jogban meghatározott kiosztási eljárás közötti szoros kapcsolattal is ellentétes lenne, ha a kérelemben szereplő adatokat módosítani lehetne.
- 21 Ezen elutasító határozattal szemben az INEOS 2015. szeptember 29-én keresetet indított a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) előtt többek között azzal érvelve, hogy tévedésből mulasztott el közölni bizonyos adatokat a 2006–2007-es évek közvetlen kibocsátására vonatkozóan, mivel helytelenül azt feltételezte, hogy ezen adatok már a DEHSt rendelkezésére állnak, jöllehet a szóban forgó létesítmény csak 2008. január 1-je óta tartozik a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének hatálya alá. Az INEOS szerint a DEHSt köteles lett volna felszólítani őt a kiosztás iránti kérelemben szolgáltatott adatok kiegészítésére, illetve kiigazítására.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság szerint, mivel az uniós jog nem tartalmaz kifejezett szabályozást a kiosztás iránti kérelem benyújtására vonatkozó nemzeti határidő lejártát követően az üzemeltető által benyújtott adatokhoz kapcsolódó jogkövetkezményekre vonatkozóan, tisztázni kell azt a kérdést, hogy a TEHG 9. §-ának (2) bekezdése, amely szerint a határidőn túl benyújtott kérelem nem jogosít ingyenes kiosztásra, összeegyeztethető-e a 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat rendelkezéseivel.
- 23 E körülmények között a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e [a 2003/87 irányelv] 10a. cikke szerinti rendelkezésekkel, valamint a [2011/278 határozat] rendelkezéseivel az a tagállami szabályozás, amely a 2013 és 2020 közötti kereskedelmi időszak vonatkozásában anyagi jogvesztő határidőt ír elő a határidőn túl benyújtott, a kibocsátási egységek meglévő létesítményeknek történő ingyenes kiosztása iránti kérelmek tekintetében, és ezzel összefüggésben kizárja a kiosztás iránti kérelemben szereplő azon hibák kiigazítását, vagy azon (hiányos) adatok kiegészítését, amelyeket csak a tagállam által meghatározott határidő elteltét követően állapítottak meg?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 24 A kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkét és a 2011/278 határozatot úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely a 2013 és 2020 közötti időszak vonatkozásában benyújtott, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmek tekintetében olyan jogvesztő határidőt ír elő, amelynek lejártát követően a kérelmező elveszíti a kérelem kiigazításának vagy kiegészítésének lehetőségét.
- 25 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy ez a kérdés egy olyan jogvitában merül fel, amelyben a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének hatálya alá 2008. január 1-je óta tartozó létesítmény üzemeltetője, a jelen ügyben az INEOS, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmében tévedésből elmulasztott közölni bizonyos adatokat a létesítmény 2006–2007-es évekre vonatkozó közvetlen kibocsátásával kapcsolatban. Nem vitatott, hogy e tévedés hiányában az üzemeltető több ingyenes kibocsátási egységet szerzett volna.

- 26 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy 2003/87 irányelv célja az üvegházhatású gázok kibocsátásainak olyan szintre való csökkentése a légkörben, amely megakadályozza az éghajlat veszélyes, emberi eredetű befolyásolását, és amelynek végső célja a környezet védelme (lásd különösen: 2017. március 8-i ArcelorMittal Rodange et Schifflange ítélet, C-321/15, EU:C:2017:179, 24. pont).
- 27 Ez a rendszer azon a gazdasági logikán alapul, hogy az említett rendszer valamennyi résztvevőjét arra ösztönzi, hogy a számára eredetileg kiosztott kibocsátási egységeknél kisebb mennyiségű üvegházhatású gázokat bocsásson ki, hogy a fennmaradó részt átengedhesse egy másik, olyan résztvevőnek, akinek a kibocsátása meghaladta a számára kiosztott kibocsátási egységeket (lásd különösen: 2017. március 8-i ArcelorMittal Rodange et Schifflange ítélet, C-321/15, EU:C:2017:179, 22. pont).
- 28 A 2003/87 irányelv célja tehát az, hogy az üvegházhatású gázok teljes európai uniós kibocsátását 2020-ra az 1990-es szinthez képest legalább 20%-kal csökkentse, gazdaságilag hatékony feltételek mellett (2016. szeptember 8-i E.ON Kraftwerke ítélet, C-461/15, EU:C:2016:648, 23. pont).
- 29 Ennek érdekében a 2003/87 irányelv 10a. cikke a bizonyos tevékenységi ágazatokba tartozó létesítmények tekintetében előírja a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását, amelynek mennyisége 2013-tól 2020-ig fokozatosan csökken, és 2027-ben az ingyenes kibocsátási egységek kiosztása megszűnik (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 8-i E.ON Kraftwerke ítélet, C-461/15, EU:C:2016:648, 24. pont; 2016. október 26-i Yara Suomi és társai ítélet, C-506/14, EU:C:2016:799, 46. pont).
- 30 A 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság a 2011/278 határozattal megállapította a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának uniós szinten harmonizált szabályait. E harmonizált szabályok konkretizálják a belső piacon fennálló verseny torzulásainak minimumra csökkentésére irányuló, alapvető követelményt (2016. június 22-i DK Recycling und Roheisen kontra Bizottság ítélet, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 53. pont).
- 31 Az INEOS szerint az uniós jogalkotó a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmek minden szempontjára – tehát az eljárási szabályokra is – kiterjedő, teljes körű harmonizációt hajtott végre, így a tagállamok e tekintetben egyáltalán nem rendelkeznek mérlegelési mozgástérrel. Márpedig a 2011/278 határozat releváns rendelkezéseinek – különösen a 7., 8. és 10. cikk szövegéből – mind pedig a határozat rendszeréből és céljából az következik, hogy a tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az üzemeltetőktől gyűjtött adatok hiánytalanok, következetesek és a lehető legpontosabbak legyenek. E határozat azonban nem írja elő, hogy a tagállamokat terhelő ezen kötelezettségek határidőkkel korlátozhatók, vagy hogy a tagállamok saját maguk jogvesztő határidőket állapíthatnak meg.
- 32 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kibocsátási egységeknek a 2013 és 2020 közötti időszakra történő ingyenes kiosztására vonatkozóan az uniós jogalkotó által meghatározott eljárás lényegében három elkülönült szakaszból áll.
- 33 Először is, az első szakaszban a tagállamoknak a 2011/278 határozat 7. cikke értelmében az ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi meglévő létesítmény esetében a 2005 és 2008 közötti időszak valamennyi olyan évére vonatkozóan, amikor a létesítmény üzemelt, össze kellett gyűjteniük az üzemeltetőtől valamennyi olyan információt és adatot az e határozat IV. mellékletben felsorolt minden egyes paraméterre vonatkozóan, amelyek lehetővé teszik e kiosztás összegének meghatározását (2016. szeptember 8-i E.ON Kraftwerke ítélet, C-461/15, EU:C:2016:648, 25. pont).
- 34 A 2011/278 határozat 8. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok ehhez csak olyan adatokat fogadhattak el, amelyeket egy hitelesítő kielégítő módon hitelesített, ami bizonyítja a szolgáltatott adatok megbízhatóságát, hitelességét és pontosságát ahhoz, hogy olyan véleményhez vezessenek, amely kellő bizonyossággal megállapítja, hogy az ellenőrzésnek alávetett adatok lényegi valótlanságoktól mentesek vagy sem.

- 35 A 2011/278 határozat 10. cikke szerint a tagállamoknak az ily módon gyűjtött adatok alapján minden évre ki kellett számítaniuk a 2013-tól kezdődően ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek számát a területükön található valamennyi meglévő létesítmény vonatkozásában (2016. szeptember 8-i E.ON Kraftwerke ítélet, C-461/15, EU:C:2016:648, 26. és 34. pont).
- 36 Ezen első szakasz végén, a 2003/87 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése, valamint a 2011/278 határozat 15. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében, minden tagállam köteles volt közzétenni és 2011. szeptember 30-ig benyújtani a Bizottsághoz a területén található azon létesítmények és létesítményrészek listáját, amelyek ezen irányelv hatálya alá tartoznak, mindegyiknél megjelölve a kiosztandó előzetes mennyiséget a 2013 és 2020 közötti időszak teljes terjedelmére vonatkozóan.
- 37 Ezt követően a második szakaszban a Bizottság, miután megkapta ezt a listát, és mivel a tagállamok által kiszámított előzetes éves összmennyiség – lényegében – meghaladta a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésben meghatározott éves maximális kibocsátási egység-mennyiségnek megfelelő ipari plafont, az e rendelkezésben meghatározott, az említett plafon és a kiosztott teljes alpmennyiség arányának megfelelő „ágazatközi korrekciós tényezőt” alkalmazva arányosan csökkentenie kellett a tagállamok által kiszámított előzetes mennyiséget (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 62. és 63. pont).
- 38 Végül a harmadik szakaszban a tagállamoknak a 2011/278 határozat 15. cikkének (4) és (5) bekezdése értelmében meg kellett határozniuk a 2013 és 2020 közötti időszak minden évében ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves mennyiségét, a határozat 10. cikkének (9) bekezdésének megfelelően az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségét megszorozva az ágazatközi korrekciós tényezővel. A 2003/87 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése értelmében a tagállamok kötelesek minden évben február 28-ig kiadni az adott évben szétosztandó kibocsátási egység-mennyiséget.
- 39 A jelen ügyben, amint az a jelen ítélet 25. pontjából kitűnik, a TEHG 9. §-ának (2) bekezdésében meghatározott, az alapjogvitában szóban forgó jogvesztő határidő ezen eljárás első szakaszára vonatkozik, amely során az üzemeltetők a 2011/278 határozat 7. cikke értelmében – többek között – kötelesek voltak benyújtani az illetékes nemzeti hatóságoknak az ezen határozat IV. mellékletében felsorolt, a 2005 és 2008 közötti időszakra vonatkozó alapadatokat minden egyes érintett létesítmény kapcsán.
- 40 Márpedig meg kell állapítani, hogy az INEOS állításával ellentétben az uniós jogalkotó az eljárás ezen szakaszának teljes körű harmonizációját nem végezte el. Bár kétségtávolan a 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat képezi ennek jogi hátterét, sem az irányelv, sem pedig a határozat nem állapítja meg azt a határidőt, amelyen belül valamely üzemeltetőnek be kell nyújtania a kiosztás iránti kérelmet, még kevésbé azt a határidőt, amelyen belül ezen üzemeltető alkalmasint kiigazíthatja vagy kiegészítheti a kérelmének alátámasztására szolgáltatott adatokat.
- 41 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2011/278 határozat 7. cikkének (8) bekezdése pontosítja, hogy amennyiben az adatok hiányosak, a tagállamok kötelesek megkövetelni, hogy az üzemeltető minden „hiányzó adatot” indokoljon, a „részlegesen rendelkezésre álló adatokat” pedig óvatos becsléssel pótolja, anélkül azonban, hogy olyan eljárást vezetne be, amely a szolgáltatott adatok kiigazítására vagy kiegészítésére szolgál. Hasonlóképpen, bár e határozat 8. cikke megtiltja a tagállamok számára, hogy olyan adatokat fogadjanak el, amelyeket egy hitelesítő nem minősített kielégítő módon, ez a rendelkezés nem állapít meg határidőt vagy ír elő eljárást a nem megfelelő adatok kiigazítására.
- 42 E körülmények között, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelem benyújtásával és vizsgálatával kapcsolatos eljárási szabályokra vonatkozó uniós jogi szabályozás hiányában – az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében – az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata ezen eljárási szabályok oly módon történő meghatározása, hogy az említett szabályok egyfelől nem lehetnek

kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló belső jogi helyzetekre vonatkoznak (az egyenértékűség elve), másfelől pedig nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (lásd ebben az értelemben különösen: 2016. október 20-i Danqua ítélet, C-429/15, EU:C:2016:789, 29. pont).

- 43 Ami az egyenértékűség elvét illeti, a Bíróság rendelkezésére bocsátott iratokból nem tűnik ki, és a jelen eljárásban sem állították, hogy az alapeljárásban szóban forgó jogvesztő határidő ellentétes lenne ezzel a jogelvvvel. Mindenesetre – amint arra a Bizottság helyesen rámutatott – a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy ebben a kérdésben állást foglaljon.
- 44 A tényleges érvényesülés elvét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében minden esetben, amikor felmerül a kérdés, hogy egy nemzeti eljárási rendelkezés lehetetlenné vagy rendkívül nehézé teszi-e az uniós jog alkalmazását, meg kell vizsgálni, hogy milyen e rendelkezésnek a különböző nemzeti hatóságok előtti teljes eljárásban betöltött helye, valamint alkalmazása és sajátosságai. Ebből a szempontból adott esetben figyelembe kell venni különösen a védelemhez való jogot, a jogbiztonság elvét és az eljárás szabályos lefolytatásának elvét (lásd különösen: 2016. október 20-i Danqua ítélet, C-429/15, EU:C:2016:789, 42. pont).
- 45 Közelebbről a jogvesztő határidőkkel kapcsolatban a Bíróság kimondta, hogy a tagállamok feladata az uniós jog hatálya alá tartozó nemzeti rendelkezésekben szereplő határidők meghatározása, különösen arra való tekintettel, hogy a meghozandó határozatok mennyire jelentősek az általuk érintett személyek számára, mennyire bonyolultak az alkalmazandó eljárások és rendelkezések, hány személyt érinthetnek, illetve milyen egyéb köz- és magánérdekeket kell figyelembe venni (lásd különösen: 2016. október 20-i Danqua ítélet, C-429/15, EU:C:2016:789, 44. pont).
- 46 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a jogvesztő határidők meghatározása – főszabály szerint – akkor felel meg a tényleges érvényesülés követelményének, ha az a jogbiztonság alapvető elvének alkalmazását valósítja meg, amely elv egyszerre védi a jogalanyt és az érintett hatóságot. Ugyanis az ilyen határidők főszabály szerint nem olyan jellegűek, hogy gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tennék az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (lásd különösen: 2016. december 21-i TDC-ítélet, C-327/15, EU:C:2016:974, 98. pont).
- 47 Ebből következik, hogy a jogbiztonság érdekében az észszerű mértékben meghatározott, jogvesztő határidők meghatározása összeegyeztethető az uniós joggal (2015. október 29-i BBVA-ítélet, C-8/14, EU:C:2015:731, 28. pont).
- 48 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a TEHG 9. §-ának (2) bekezdésében megállapított, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelem benyújtására nyitva álló határidő 2012. január 23-án járt le. Amint az a jelen ítélet 15. pontjából kitűnik, nem vitatott, hogy ezt az időpontot hivatalosan 2011. október 20-án tették közzé. Egyébiránt a német kormány által a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételekből kitűnik, amelyeket ebben a vonatkozásban nem vitattak, hogy e határidő lejártának napját – ugyanezen a napon – az üzemeltetők tudomására hozták egy nekik címzett elektronikus levélben, és az egy sajtóközleményben is megjelent.
- 49 Ebből következik, hogy az alapügyben a 2003/87 irányelv 10a. cikke és a 2011/278 határozat releváns rendelkezései alapján benyújtandó, a kibocsátási egységeknek a 2013 és 2020 közötti időszakra történő ingyenes kiosztása iránti kérelmek tekintetében az üzemeltetőkkel szemben előírt jogvesztő határidő kevéssel meghaladta a három hónapot.
- 50 Ennélfogva azt kell meghatározni, hogy az ilyen határidő a gyakorlatban lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tette-e az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását az üzemeltető, így az alapügyben az INEOS számára.

- 51 E tekintetben meg kell állapítani, hogy bár a 2003/87 irányelv 10a. cikke és a 2011/278 határozat bizonyos üzemeltetőknek, így az INEOS-nak, a 2013 és 2020 közötti időszakra jogosultságot biztosít a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására, a jelen ügyben az üzemeltető egyáltalán nem érvelt azzal, hogy a három hónapot kevéssel meghaladó határidő túl rövid lett volna a kiosztás iránti kérelem – e jog érvényesítése érdekében történő – benyújtására, hiszen végeredményben ez az üzemeltető az említett határidőben benyújtotta a kérelmet. Ezenkívül, amint azt a főtanácsnok az indítványának 87. pontjában megjegyezte, a Bíróság elé terjesztett iratokból semmi nem enged arra következtetni, hogy a szóban forgó jogvesztő határidő a gyakorlatban lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tenné e jog gyakorlását.
- 52 Ezzel szemben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az derül ki, amint azt a jelen ítélet 25. és 39. pontja már megjegyezte, hogy az üzemeltető annak lehetetlenségét vitatja, hogy az e határidő lejártát követően a kérelmet a saját létesítményeinek kibocsátásával kapcsolatban szolgáltatott téves adatok kiigazítása érdekében kiegészítse.
- 53 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogvesztő határidő főszabály szerint összeegyeztethető a tényleges érvényesülés elvével, annak ellenére, hogy az ilyen határidő lejártá – természeténél fogva – az érintett személyeket teljesen vagy részben megakadályozhatja jogaik érvényesítésében (lásd különösen: 2000. május 16-i Preston és társai ítélet, C-78/98, EU:C:2000:247, 34. pont; 2003. szeptember 18-i Pflücke ítélet, C-125/01, EU:C:2003:477, 35. pont; 2011. szeptember 8-i Q-Beef és Bosschaert ítélet, C-89/10 és C-96/10, EU:C:2011:555, 36. pont).
- 54 Ennélfogva önmagában az, hogy az alapügyben szóban forgó jogvesztő határidő természeténél fogva megakadályozza a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását kérelmező személyt abban, hogy kiegészítő adatokat szolgáltatasson a határidő lejártát követően, nem elegendő a tényleges érvényesülés elve megsértésének bizonyításához.
- 55 Ebből következik, hogy a Bíróság elé terjesztett iratokból egyáltalán nem lehet arra következtetni, hogy az ilyen jogvesztő határidő a gyakorlatban lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tenné a 2003/87 irányelv 10a. cikke és a 2011/278 határozat szerinti, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásához való jog gyakorlása érdekében történő, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelem benyújtását.
- 56 Az INEOS ugyanakkor azt állítja, hogy a tagállamokra háruló azon kötelezettség következtében, hogy a kibocsátási egységek kiszámításakor a lehető legpontosabb és legteljesebb alapadatokra kötelesek támaszkodni, az illetékes nemzeti hatóságoknak az uniós jog hatékony alkalmazásának biztosítása érdekében minden olyan eljárási szabályt – amilyen az alapeljárásban szóban forgó jogvesztő határidő is – mellőzniük kell, amely akadályozza a téves adatok kiigazítását.
- 57 E tekintetben igaz – amint a Bíróság már hangsúlyozta –, hogy a 2011/278 határozat (15) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (7) bekezdése értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az üzemeltetőktől gyűjtött és a kiosztás céljaira felhasznált adatok hiánytalanok, következetesek és a lehető legpontosabbak legyenek (2016. szeptember 8-i E.ON Kraftwerke ítélet, C-461/15, EU:C:2016:648, 27. és 37. pont).
- 58 Ugyanebből a nézőpontból, amint az a jelen ítélet 34. pontjából már kitűnik, a 2011/278 határozat 8. cikkének (1) bekezdése annak biztosítására kötelezi a tagállamokat, hogy egy hitelesítő ellenőrizze az adatok „megbízhatóságát, hitelességét és pontosságát” ahhoz, hogy olyan véleményhez vezessenek, amely „kellő bizonyossággal” megállapítja, hogy az adatok lényegi valótlanságoktól mentesek vagy sem.
- 59 A pontosság e követelménye azért vonatkozik a tagállamokra, amint az a 2011/278 határozat rendelkezéseiből és (15) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a kiosztásra vonatkozó szabályok összehangolt és következetes alkalmazása révén meg tudják valósítani az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló – a jelen ítélet 26–28. pontjában hivatkozott – célt.

- 60 Amint az azonban különösen a 2011/278 határozat 7. cikke (7) és (8) bekezdésének szövegéből kiderül, a pontosság tagállamokra vonatkozó követelménye megköveteli az üzemeltetők együttműködését, és ennek érdekében velük szemben különböző kötelezettségek tiszteletben tartását írja elő, köztük – különösen – azt, hogy hiánytalan, következetes és a lehető legpontosabb adatokat szolgáltatassák, illetve hogy kellő gondossággal járjanak el.
- 61 Az üzemeltetőkkel szemben előírt együttműködési kötelezettség tehát egyértelműen arra irányul – amint azt a szövetségi környezetvédelmi hivatal és a német kormány helyesen megjegyzi –, hogy az üzemeltetőket arra ösztönözze, hogy amennyiben birtokukban vannak az ingyenes kibocsátási egységek kiszámításához szükséges alapadatok, kellő gondossággal járjanak el annak biztosítása érdekében, hogy az adatgyűjtés a lehető legnagyobb pontossággal történjen, mégpedig azért, hogy a tagállamok eleget tudjanak tenni a 2011/278 határozat 7. és 8. cikke szerinti kötelezettségeiknek, és ezáltal meg tudják valósítani a 2003/87 irányelv által kitűzött, az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló célt.
- 62 E körülmények között, amint azt a főtanácsnok az indítványának 93. és 94. pontjában megjegyzte, meg kell állapítani, hogy az alapadatok pontosságára vonatkozó kötelezettség teljesítése a tagállamok és az üzemeltetők együttes felelősségébe tartozik, ennél fogva pedig nem tekinthető úgy – ellentétben az INEOS állításával –, hogy ezeket az üzemeltetőket a 2011/278 határozat alapján bármiféle jog megilletné az ingyenes kibocsátási egységek kiszámítása érdekében szolgáltatott adatok pontosságához fűződően, amelyet a tagállamokkal szemben érvényesíthetnének. Ebből következik, hogy e határozat hatékony érvényesülése érdekében az illetékes nemzeti hatóságok egyáltalán nem kötelezhetők arra, hogy mellőzzék az olyan eljárási szabályt – amilyen az alapeljárásban szóban forgó jogvesztő határidő is –, ahhoz hogy lehetővé tegyék az üzemeltető számára az általa e határidőn belül szolgáltatott téves adatok kiigazítását.
- 63 Ebből következik, hogy a Bíróság elé terjesztett iratokból nem lehet arra következtetni, hogy az olyan jogvesztő határidő, mint amely az alapügy tárgyát képezi, sértene a tényleges érvényesülés elvét.
- 64 Ez az értékelés annál is inkább irányadó az alapügy körülményei közt, mivel a német kormány által a Bíróság elé terjesztett iratokból – amelyeket az INEOS e tekintetben nem vitatott – kitűnik, hogy 2011 októberétől az illetékes nemzeti hatóságok több alkalommal is jelezték az érintett üzemeltetők felé, hogy az olyan létesítmények, amelyek – mint az alapügyben érintett INEOS – csak 2008. január 1-jétől tartoznak a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének hatálya alá, az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek 2013 és 2020 közötti kereskedelmi időszakban történő kiosztásáról szóló 2011. szeptember 26-i rendelet 5. §-ában felsorolt, releváns információk tekintetében kiegészítő adatszolgáltatás szükséges, amennyiben a 2005 és 2008 közötti időszakot választották referencia-időszaknak.
- 65 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben, amennyiben a téves adatoknak a további kibocsátási egységek ingyenes kiosztása érdekében történő kiigazítása lehetséges lenne, erre nem csak az első szakasz lezárultát követően, hanem a harmadik és egyben utolsó szakaszt követően kerülhetne sor, a megtámadott határozat közlése alapján.
- 66 Márpedig egy ilyen késedelmes kiigazítás sérthetné a jogbiztonság elvét, mivel azzal a veszéllyel járna, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása örökké ideiglenes maradna, hiszen az eljárás első szakasza mindig újraindulhatna. Ez a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására irányuló eljárás megfelelő lefolytatásában komoly zavarokat okozna.
- 67 Végezetül, ellentétben az INEOS álláspontjával, egyáltalán nem lehet eltérő értelmezést levezetni a 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítéletből (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311). Ezen ítélet 97. pontjában a Bíróság kétségtávolan azt állapította meg, hogy a Bizottság feladata az, hogy felhívja a tagállamokat a szolgáltatott kibocsátási adatok „szükséges helyesbitésére”. Ezekben az ügyekben azonban – amint az az ítélet 94. és 95. pontjából

kitűnik – a hiba abból eredt, hogy a Bizottság figyelembe vette a tagállamok által a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjában meg nem határozott időszak kibocsátására vonatkozóan eljuttatott adatokat. A jogbiztonság elvével csupán amiatt nem állt ellentétben a korrekciós tényezőnek az említett ítélet 111. pontjában meghatározott időponttól kezdve, *ex nunc* hatállyal történő megkérdőjelezése, hogy e hiba súlyos volt, és lényegesen befolyásolta az egységes ágazatközi korrekciós tényezőt, illetve ezáltal végeredményben az ingyenesen kiosztandó egységek számát.

- 68 A fentiekre tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkét és a 2011/278 határozatot úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely a 2013 és 2020 közötti időszak vonatkozásában benyújtott, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmek tekintetében jogvesztő határidőt ír elő, amelynek lejártát követően a kérelmező elveszíti a kérelem kiigazításának vagy kiegészítésének lehetőségét.

A költségekről

- 69 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikkét és a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozatot úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely a 2013 és 2020 közötti időszak vonatkozásában benyújtott, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása iránti kérelmek tekintetében jogvesztő határidőt ír elő, amelynek lejártát követően a kérelmező elveszíti a kérelem kiigazításának vagy kiegészítésének lehetőségét.

Aláírások